

JEŽIŠA KRISTA NAJVYŠŠIEHO A VEČNÉHO KŇAZA

Tento sviatok sa v Cirkvi slávi vo štvrtok po Zoslaní Ducha Svätého. Prvýkrát sa slávil v Španielsku, kde jeho slávenie povolil pápež Pavol VI. v roku 1970. Od roku 2014 sa slávi aj na Slovensku.

Tento sviatok je príležitosťou pre celú Cirkev, aby rozjímala o svätosti a kráse Kristovho kňazstva, oduševňuje všetkých veriacich v ich úsilí o svätosť, podnecuje k intenzívnej modlitbe za posvätenie duchovenstva a pobáda tých, ktorí sú povolani skrze sviatosť posvätného stavu k služobnému kňazstvu, aby sa neochvejne a verne usilovali o osobné posväcovanie, a to v úplnom odovzdaní sa Bohu a Cirkvi.

Sviatok má biblický základ. O Ježišovi Kristovi ako o pravom, vznešenom a najvyššom kňazovi výrazne hovorí List Hebrejom. (Hebr 4, 14-16, 5, 1-10).

Ježišovo kňazstvo je teda dobrovoľné darovanie sa za posvätenie ľudstva, je to jeho láska, ktorá ho viedla na svet, na kríž a k tomu, aby bol s nami v Eucharistii a kňazstve, ktoré ustanovil pri Poslednej večeri. Ježiš je teda kňaz, ktorý svojou obetou života posväcuje človeka a celý vesmír, dáva mu večnú hodnotu. Nezapúdajme, že Ježiš je večný kňaz.

V našom modernom svete sa stretáme s mnohými najrozličnejšími povolaniami. Všetky sú veľmi dôležité pre človeka a pre jeho život. Cirkev v dnešný deň zvlášť myslí na jedno povolanie, a to kňazské povolanie, povolanie Dobrého pastiera. Najnovší Katechizmus katolíckej cirkvi o kňazstve hovorí, že je to sviatosť, cez ktorú v Cirkvi naďalej pokračuje až do konca časov poslanie, ktoré Kristus zveril svojim apoštolom. Je to teda sviatosť apoštolskej služby. Delí sa do troch stupňov: biskupi, kňazi, diakoni.

Od kňaza sa vyžaduje, aby bol svätý, lebo je nositeľom Kristovej svätosti, lebo prináša a obnovuje Kristovu obetu. Od kňaza sa vyžaduje, aby svietil, lebo on je teraz takým nositeľom Kristovho svetla. Povieť si možno, to znie krásne, to je priam básnické, ale načo je nám vlastne kňaz? Dnešný svet totiž, ako sa často vyjadruje dnešný človek, vraj nepotrebuje Boha, a preto ani kňaza. Ľudia hovoria, veď máme všetky vymoženosti vedy a techniky. Máme stroje, lieky, vedu, máme zábavu, čo len chceme. Máme toľko možností vzdelávať sa, načerpať múdrosť, že nepotrebujeme žiadnych kňazov, aby nás privádzali k múdrosti. Nestačíme dokonca tú múdrosť ani do seba vstrebať. V tejto dobe techniky nám naozaj nie je potrebný kňaz. A keď snáď, tak pre tých, ktorí majú o to záujem. Ktorí majú záujem o kňaza tak, ako ktosi ma záujem o dobrú zábavu, o film, či o nejaké najmodernejšie vymoženosti vedy a techniky. Preto niektorí ľudia kňaza v tomto svete vnímajú len ako akúsi ozdobu. Niektorí ho vnímajú aj tak, aby mohli prísť k nemu, objednať a zaplatiť si u neho krst, sobáš či pohreb. Majú obrady, lebo on je tu ako herec, ako ten, ktorý je len úradníkom. Ale naozaj, môžeme povedať, že kňaz je v dnešnej dobe nepotrebný?

Ono nestačí mať všetko. Ide o to, čo s tým, čo máme, urobíme, lebo pomocou vedy môžeme vyrábať lieky i jedy na liečenie, ale aj na zabíjanie. Pomocou techniky a strojov môžeme vyrábať pluh, ale aj zbrane. Učiteľ učí písať a čítať, ale povedzme si úprimne, či vždy píšeme a čítame len to, čo je dobré? Kto teda zasvätil celý svoj život na to, aby učil ľudí byť dobrými, aby nevraždili, nekradli, aby vedeli konať dobro, obetovali sa v službách bližným a úbohým? KŇAZ.

Kňaz, ktorého úlohou je pokračovať v pasení stáda Božieho. Kňaz, ktorého úlohou je sprítomňovať Krista, a teda učiť vlastným príkladom, kázaním, poučovaním a vedením ľudí k tomu, aby boli dobrí, aby všetko to, čo nám ponúka dnešný moderný svet, vedeli využívať len pre dobré ciele. JE TEDA KŇAZ ZBYTOČNÝ ČI POTREBNÝ?

Keď si toto všetko uvedomíme, iste si povieme, že kňaz je veľmi potrebný. Nemôže nikto tvrdiť, že je nepotrebný v dnešnej modernej dobe. Ale nezabúdajme, že i napriek

všetkému tento kňaz, ktorý chce ísť za Dobrým Pastierom a žiť podľa jeho vzoru, že tento kňaz ostáva i naďalej človekom. A tak ako starozákonní králi a kniežatá zabúdali na svoje stádo, tak i každý kňaz, tiež je vystavený pokušeniu, aby zabudol na stádo, na ovce, ktoré sú mu zverené a vykímil seba, sebe zabezpečoval blahobyť a dobro. Ako sa vtedy zachovať? Pomôžem si týmto príbehom.

Mladý novokňaz si pri vysviacke spomenul na rodnú chalútku a pri nej na mohutné, niekoľko, možno aj sto rokov staré duby. A tak počas primičnej svätej omši prosil Ježiša – Dobrého Pastiera, aby bol takým silným, pevným Kristovým učeníkom ako tie duby pri jeho rodnom domčeku. A skutočne bol. Bol silný ako dub. Ľudia ho mali radi, vedel sa naozaj obetovať z plných síl. Ale potom prišla chvíľa stretnutia so svojimi spolužiakmi z gymnázia. A tam zrazu on, ten najlepší študent videl, že jeho spolužiaci, ktorým často pomáhal dostať sa z ročníka do vyššieho ročníka, ktorým pomáhal zmaturovať, tak títo majú tituly, majú postavenie, majú bohatstvo. A on, najlepší zo všetkých, ostal len obyčajným farárom v akejsi diere Pánu Bohu za chrbtom. Cítil sa menejcenný a zvlášť, keď ešte jeden z jeho spolužiakov ho oslovil: „Ponúkam ti miesto. Zatiaľ budeš robiť nejakého ekonóma, ale máš možnosť postupu, doplniť si vzdelanie, zbohatnúť...“ A začal rozmýšľať. A ten silný dub sa začal knísať. Prežíval víchricu. Nakoniec sa rozhodol odísť - apostatovať. Povedal si: „Každý má možnosť zmeniť zamestnanie za výhodnejšie. Nuž, prečo by som ja nemohol?“ Aby sa predsa ukázal ľudským, nechcel sa rozlúčiť zo svojimi farníkmi, ale ako človek, ktorý veľmi mal rád deti, povedal si: „Aspoň tým deťom pôjdem dať ešte posledné zbohom do školy.“ A keď prišiel medzi deti, ktoré sú veľmi citlivé, vycítili akúsi nervozitu, akési napätie u svojho duchovného otca a začali byť nepozorné. Kňaz však znervóznel, nedokázal už prejavovať lásku, ale so zlosťou pátral po príčine tej roztržitosti. A našiel. Malé dievčatko – mrzáčik sa hralo s obrázkom. Keď ho kňaz vzal do ruky zistil, že patrí jemu. Že je to obrázok, ktorý on rozdával pri svojich primíciách. Vtedy sa dievča s plačom priznalo: „Otče, ja som vám ho zobrala. Ten obrázok vypadol z vašej knihy, z ktorej sa modlíte každý deň a chcela som si ho nechať, taký bol pekný. Ale aby som uspokojila svoje svedomie, začala som sa odvtedy každý deň za vás modliť, aby ste boli dobrým a svätým kňazom.“ Keď to kňaz počul, so slzami v očiach padol na zem a vtedy si uvedomil veľkosť svojej zrady, ktorú pripravoval Kristovi. Vtedy si uvedomil, čo sľuboval, koho má sprítomňovať, že má ostať v každej chvíli Dobrým Pastierom, ktorý nehľadá svoj zisk, svoje dobro, ale dobro zverených mu veriacich.

A neskôr, keď toto dievčatko zomrelo, vždy, keď kohosi pochovával, zastavil sa pri malom hrobe. Veriaci nevedeli, kde je príčina, že ich zlatý duchovný otec stojí pri detskom hrobčeku a modlí sa so slzami v očiach. Vedel to len on, že vďačí tomu malému dievčatku, tej malej hostii, ktorá sa celá za neho obetovala, že nezradil.

Na záver len toľko. Každý kňaz sa obracia na vás, aby ste na neho pamätali v modlitbách. Lebo ono je ľahké kritizovať, ukazovať na chyby, odsúdiť, že sa na nás obohacuje, že nás zdiera... Ale dokážme, že chceme ísť za svetlom, ktorého nositeľom je každý kňaz. Modlite sa za kňazov, ktorým často vďačíte za Boží život, za to, že vám vyslúžili krst, že vás znova a znova zmierovali s Bohom, že vám dávajú živý pokrm Ježiša v Eucharistii, že vám dávajú seba samých.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.